

[Aksel Møller.]

for at komme af med vareforsyningsloven blive til bestræbelser for at komme af med regeringen.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen gjorde nogle bemærkninger om denne side af sagen. Det ærede medlem anlagde, hvad jeg måske må kalde „et gustent overlæg“, på de muligheder, som oppositionen havde efter et valg. Jeg kan tænke mig, at det på denne triste dag for den højtærede statsminister og især for det ærede medlem fra Randerskredsen, den højtærede handelsminister, vil føles som noget af en trøst at høre det ærede medlem hr. Axel Kristensens betænkkeligheder overfor oppositionens muligheder efter et valg. Men må jeg have lov at minde det ærede medlem hr. Axel Kristensen om, at vi jo i 1945 fik en venstre-mindretalsregering, og at denne regering kunne have siddet indtil valgperiodens udløb, hvis den ikke på et bestemt område havde lagt tingene så hårdt op, at en afgørelse blev fremkaldt, og at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen stod parat til at fremkalde denne afgørelse.

Jeg synes derfor, at det ærede medlems overvejelser om, hvorvidt der er mulighed for at slippe af med regeringen, skulle tage en lidt mere optimistisk retning. Jeg kunne næsten minde ham om Holbergs opfordring til at udvise „frisk mod“, og jeg er villig til af fuldt hjerte at tilføje: „du haver jo intet ondt bedrevet!“

Hele vort arbejde — lad mig iøvrigt sige det om stillingen til vareforsyningsloven, om de bestræbelser, der har været udfoldet indtil nu —, hele vort arbejde for at generebro den frihed for erhvervslivet, som gik tabt med vareforsyningsloven, er jo også i fuld overensstemmelse med den almindelige internationale politik, som søger at genskabe et levende og ekspansivt økonomisk samfund i Europa. Marshallplanen er en *plan* og ikke et stykke socialhjælp, dens idé er konstruktiv og ikke vegeerende. Den vil ende som en fiasko i 1952, hvis de lande, som har tiltrådt den, ikke til den tid er i stand til at leve i et frit handelssamkvem indbyrdes. Det vil sige, at vi netop i disse år oplever vor besøgestid. Indretter vi ikke vore indre økonomiske forhold på at kunne klare os selv i 1952 — og vel at mærke klare os som ligestillede deltagere i et fællesskab af samarbejdende lande —, så har vi svigtet den plads i Marshallplanen, som var anvist os.

Derfor tillægger vi det en overordentlig vægt, at den politiske ledelse af Danmark

ordner landets indre økonomiske forhold med disse formål for øje. Den høje regering har ikke ved nogen lejlighed givet sit svar på, hvorledes det skulle være muligt overhovedet med den politik, som følges i dag, at nå disse mål. Regeringens politik er en politik fra dag til dag. Den søger ikke at samle befolkningen i en stor fællesanstrengelse — tværtimod lader den stå til, og den højtærede handelsminister kan sammen med den højtærede finansminister reservere sig en plads i Danmarks-historien som mænd, der lod den daglige politiske fornødenhed gå forud for de hensyn, som i det lange løb er afgørende for, om Danmarks velstand skal genskabes og det danske folks levestandard fastholdes.

Den mest afgørende fejl i regeringens økonomiske politik finder jeg i dens mål-sætning. Den høje regering vil — og det ærede medlem hr. Einer-Jensen som ord-fører for udvalget understregede dette — først og fremmest se det som sin opgave at opretholde beskæftigelsen. Men det er, som om den for at nå dette mål helt ser bort fra, hvilke virkninger de midler, den bringer i anvendelse, kan få netop for beskæftigelsen. Målet er jo i sig selv prisværdigt udtrykt, men vil midlerne også vise sig at være tilstrækkelige fremover? Er forholdet i virkeligheden ikke det, at man brænder det op, hvorpå man skulle leve senere? De midler, som regeringen betjener sig af — og som jeg om et øjeblik nærmere skal sige nogle ord om —, må føre til inflation, de må føre til voksende underskud på betalingsbalancen, de må føre til mangel på udenlandsk valuta, de må føre til mangel på muligheder for at sikre tilførsler af råvarer og dermed til en arbejdsløshed af den allerfarligste og mest langvarige natur. Det er en yndet på-stand fra den højtærede handelsministers side, at vi ikke har inflation her i landet. At priserne stiger, er efter hans opfattelse ikke nogen inflation, og han har ret i, at en prisstigning ikke i sig selv behøver at være forvoldt af inflation eller være tegn på inflation.

Men i samme øjeblik prisstigningerne ikke fører til nedgang i forbruget, i samme øjeblik man holder befolkningen skadesløs for prisstigningen, er man igennem de stigende indkomster inde på at fremkalde yderligere prisstigning, og så er inflationen en kendsgerning. Under den nuværende regerings ledelse er detailpristallet steget fra 298 til 322. Der er to afgørende årsager til dette skibbrud for den høje regerings økonomiske politik. Den ene er, at